

ŠKOLNÍ ČASOPIS

FÉNIX

TÉMA

JAK SE NEZBLÁZNIT O
PRÁZDNINÁCH

KUKÁTKO

95. VÝROČÍ BRNĚNSKÉHO
VÝSTAVIŠTĚ

AKTUÁLNÍ DĚNÍ

REPORTÉŘI NA STARTU

NAŠI PŘEDKOVÉ

SLOVANSKÁ EPOPEJ

MYSLÍM, TEDY JSEM

SOCIÁLNÍ SÍŤ

INSPIREVIEW

JAK PEDIATŘI PŘICHÁZEJÍ
O ILUZE

TIPY NA ČTENÍ

UPRCHLÍK

RECENZE

BULLET TRAIN

ZA KULTUROU

KRAKOV A OSVĚTIM

CO JSOU ZAČ?

UMĚLÁ INTELIGENCE

JE TO PRAVDA? HÁDEJTE.

NEZAPOMĚŇ NA MĚ

POJĎME SI ZAHRÁT

RIDER

JAK BĚHEM PRÁZDNIN NEZTRATIT VŠECHNY MOZKOVÉ BUŇKY

Máme tu červen a prázdniny už klepou na dveře. Před námi jsou tak dva slunečné měsíce volna, které nám umožní věnovat se nejen sobě, ale taky věcem, na které po zbytek roku nebyl čas. Jenže jak tyto měsíce využít naplno? Každý totiž známe chvíle, kdy se ztrácíme v nekonečném množství videí například na Tiktoku a mezitím uběhnou 2 hodiny. Jak se tomuto případu vyhnout a užít si léto vážně naplno, si povíme v dnešním článku.

Bucket list jako motivace

Můj úplně první tip je vytvořit si ještě před začátkem prázdniny tzv. bucket list. Bude to váš seznam všech věcí, které chcete během léta stihnout. Důležité je být kreativní a dát si tam věci, které byste normálně nedělali. Dostanete se tak ze své komfortní zóny, zkusíte nové věci, a navíc si je užijete. Když budete všechny aktivity poctivě fotit a natáčet, vznikne vám obrovské množství vzpomínek, ze kterých si pak můžete udělat i fotoalbum. A abyste během plnění bucket listu nebyli v hrobovém tichu, je fajn si k němu vytvořit i vlastní letní playlist. (menší inspirace:

https://open.spotify.com/playlist/2O1FR3nOfI65ZA6wmbZ7Sa?si=vAeyLGh_Qo60Odwo7yfmG4,
https://open.spotify.com/playlist/5MrCO4N1kX6NpFJ71pdFEa?si=IQTPtkB_Tpe6T7t_nSFndw)

Zkoušejte nové věci

Jak už jsem zmínila, prázdniny jsou skvělou příležitostí na zkoušení nových věcí. Ať už to jsou věci, na které nemáte tolik času, anebo které se bojíte zkusit. Dva měsíce poskytnou dostatek prostoru zkusit to, co už dlouho odkládáte. Možná jste chtěli zkusit vytvořit vlastní podcast, psát blog anebo začít se sportem. Možností je hodně a je jen na vás, kterou zkusíte. Pokud nevíte, kde začít, zkuste si najít nějaký kurz, který vás připraví.

Cestujte

Léto je bezpochyby spojeno s cestováním. Možná jedete na rodinnou dovolenou někam k moři nebo plánujete nějaký výlet s kamarády. Možná pro vás neplatí ani jedna možnost, ale i tak byste rádi někam vycestovali. I pro takové mám dobrou zprávu! Svoji cestu totiž můžete spojit například s dobrovolnictvím nebo vzděláváním. V rámci Evropské unie totiž můžete vycestovat do zahraničí jako dobrovolník, pomáhat, a navíc si užívat léta. Více informací najdete na webových stránkách

https://europa.eu/youreurope/citizens/education/volunteering/index_cs.htm. Pokud by vás před vycestováním zajímaly zkušenosti takových dobrovolníků, pak bych vám doporučila podcast „Naproti“. Pokud chcete zlepšit jazyk a vzdělávat se i přes prázdniny, skvělou možností je vycestovat s EF kanceláří do jakéhokoliv kouta světa!

Neopomíjejte svoje kamarády

Možná si během dvou volných měsíců chcete od všeho odpočnout. Na přátele ale nezapomínejte. I když bude pro některé těžší sjednotit plány všech ve vaší skupince, zkuste naplánovat několik společných dnů. Můžete se scházet několikrát do měsíce u pikniku a říct si, co všechno už jste stihli. Nebo si můžete udělat tematické přespávačky. Do toho můžete zahrnout PowerPoint night, movie night a mnoho dalšího. Kreativě se meze nekladou a inspiraci najdete i na sociálních sítích.

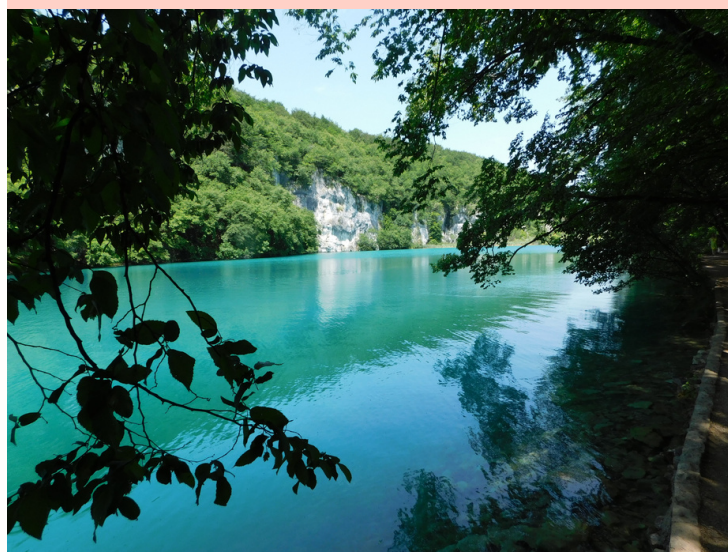
Nezapomeňte využít svoji kreativitu naplno

Na co je důležité během léta myslet je kromě pitného režimu také vaše kreativita. Horké letní dny z nás mnohdy vysají všechnu energii, ale na druhou stranu mohou být inspirací.

Ať už kreslíte, fotíte nebo třeba píšete zkuste tzv. 30 days challenge. Cílem je po dobu 30 dnů psát, kreslit, fotit různé věci a pomocí toho se zlepšovat. Na internetu najdete plno podobných nápadů a je jenom na vás, ke kterému se připojíte. Další možností je následovat trendy sociálních sítí a vytvořit si vlastní fantasy mapu. K ní vám bude stačit jenom rýže/čočka, papír a hodně barviček! (inspirace: <https://vm.tiktok.com/ZGJx9yKcG/>). K tomu abyste si svoje letní vzpomínky pamatovali co nejdéle, vám pomůže tvorba bullet journalu. Tam využijete jak focení, kreslení, ale i psaní.

Nezapomeňte na sebe samotné

I přes to, že trávit čas s kamarády je super, nesmíte zapomenout ani na sebe samotné. Strávit pár dní v měsíci úplně sami vám pomůže pochopit vlastní tělo a mysl. V životě je totiž důležité naslouchat a dopřát si to, co právě potřebujete. Tento čas můžete využívat procházkami někde do přírody, kde potom strávíte celé odpoledne, udělat si doma vlastní SPA a naordinovat si opravdový odpočinek anebo můžete sebe samotného vzít na rande. Možná vám to zní zvláště, ale takové odpoledne může být fajn. Konečně zajdete na tu výstavu, na kterou s vámi nikdo nechtěl jít, vyzkoušíte tu novou kavárnu ve vaší ulici a mnoho dalších věcí. Další tipy můžete najít i na Instagramu @breeelenehan, která bere sebe samotnou na rande každý týden!

Dělejte věci, na které během školního roku není čas

Úplně poslední tip je dělat věci, na které vám prostě nikdy jindy nezbude čas. Pokud se vám během roku rozrostl váš to be read list, zkuste ho během léta celý přečíst. Možná si takový seznam teprve založíte, protože už vás nudí povinná četba. Během léta je také fajn si najít brigádu. Ta vám dá určité zkušenosti do budoucnosti, a ještě si něco vyděláte.

Nejdůležitější je to, abyste si prázdniny užili naplno! Naberte energii, vitamín D ze sluníčka a snězte hodně zmrzliny! Na přečtenou zase v září.

O 95 LET POZDĚJI – VÝSTAVIŠTĚ TEHDY A DNES

26. května 1928 zahájilo brněnské výstaviště svůj provoz výstavou soudobé kultury. Dnes, o 95 let později, slavíme toto výročí bohatým programem, jehož součástí je i prohlídka nejstarší budovy areálu, živá prezentace Armády ČR, Prohlídka historických vozidel a mnohé další.

Na počátku 20. století byla v místech dnešního výstaviště podmáčená louka, též známá jako Baueroва rampa, která byla majetkem rodiny rytířů a cukrovarníků. V té době vyrostla nejstarší budova pozemku - klasicistní zámek rodiny Bauerů, jehož interiér byl modelován brněnským architektem Adolfem Loosem. Tento zámek se stal součástí areálu výstaviště poté, co byl rodině konfiskován. Zámek v současné době slouží jako administrativní budova.

Ku příležitosti oslavy 95. výročí zrodu výstaviště byla tato budova otevřena veřejnosti. Nejzachovalejším prostorem je nepochybně jídelna. Stěny jsou obloženy žilkovaným zeleným mramorem Cipollino (jako cibule) a pod stropem si návštěvník může povšimnout vlysu s antickým motivem. Nádherný interiér i exteriér zámku v kombinaci s poutavým výkladem průvodce byl nesmírně okouzující a bezpochyby zajímavý.

Celý areál výstaviště byl původně vystaven ve funkcionalistickém stylu, z původních 70 pavilonů se ale spousta dodnes nedochovala. Stavba areálu trvala 14 měsíců a provoz započal akcí s názvem „Výstava soudobé kultury v Československu“. Ta byla oslavou prvních deseti let existence Československého státu a jeho úspěchů. Výstava tehdy sklídila obrovský úspěch u nás i v zahraničí s rekordními 2,7 miliony návštěvníků.

Dnes se brněnské výstaviště těší mezinárodnímu věhlasu. Ročně zde probíhá více než 40 významných akcí (jako je např. Mezinárodní strojírenský veletrh). Mezi nejbližší z nadcházejících akcí patří Game Access Conference 2023, INTERCANIS, veletrh módy STYL, Festival vědy a koncert Command & Conquer (Frank Klepacki & The Tiberian Sons).

<https://www.martinkoplik.cz/clanky/p-cwnzq4mg/5> - o architektuře (stránky průvodce)

ROZHOVOR: VÍTEZNÝ TÝM SOUTĚŽE „REPORTÉŘI NA STARTU“

Studenti 4A8, Simon Klinga, Daniela Hoření, Monika Plšková a Amálie Steklá se rozhodli zapsat do soutěže Reportéři na startu, kterou pořádalo ČT edu. A nejen že natočili vynikající video na téma Mise Juice, dokonce zvítězili ve své kategorii a jako výhra je čeká exkurze na Kavčí Hory do Studia 6 České televize. Moderátorkou je Daniela, reportérem Simon, Monika s Amálií jsou kameramankami a editorkami. Jaká byla cesta k úspěchu? Proč se do soutěže zapsali a jak probíhalo natáčení? Právě na tyto otázky zodpoví převážně Simon Klinga, hlava i mluvčí týmu.

Začneme základní otázkou – Co vás přivedlo k tomu, že jste se přesně v tomto složení rozhodli se zapsat do soutěže?

Simon: Kdybych řekl, jak jsem na tu soutěž vlastně narazil, všimnul jsem si jí na Instagramu pana Stacha (Daniel Stach – moderátor České televize), když jsem shodou okolností jel z jeho přednášky, kterou měl na VUT a už v té šalině, kterou jsem jel, tak jsem si řekl, že je to rozhodně něco, do čeho se chci zapojit. Ten projekt vypadal moc hezky a do dalšího dne jsem obepsal lidi z naší třídy, o kterých jsem si říkal, že by mohli mít zájem a složili jsme ten tým.

Co vedlo vás, zbytku týmu, k tomu, že jste se přidali?

Daniela: Simon si to dával na storíčka na Instagram, že se chce účastnit, tak jsem si o tom projektu něco četla. Moc se mi to líbilo. Říkala jsem si, že by to mohla být zábava a taky bych se mohla něco přiučit. Tak jsem se připojila.

A jak jste si vybrali téma?

Simon: Téma, no tak to byla srdcovka! (směje se) Já jsem nad tím doma přemýšlel, ještě jsme zvažovali zasvětit to Mendelovi, který měl loni výročí 200 let od narození, ale nakonec jsme se rozhodli pro Misi Juice, protože to bylo aktuální. Je to největší mise za posledních 20 let celé Evropské vesmírné agentury. Tím pádem to bylo zároveň blízke tomu, čemu se i já věnuji.

Jak probíhalo natáčení?

Simon: Měli jsme to rozdělené hned do několika dní.

Daniela: Jelikož všichni nemohli v jeden den... (směje se)

Simon: Ty úvodní scény jsme natáčeli ve Hvězdárně a planetáriu v Brně, kde mají ty krásné kulisy, mlhoviny a tak podobně. Potom jsme natáčeli přímo u pana Sobotky, ředitele Frentech Aerospace, což je velká firma, která dělá 98% obrátu v leteckém průmyslu u nás. To bylo super. Tam nás čekala prohlídka po celé továrně, to bylo moc zajímavé. Pak jsme ještě byli u pana Přibyla (Ing. Tomáš Přibyl – kurátor Technického muzea) v Technickém muzeu. Rozhovor s panem Spratkem, který je z pražského planetária, jsme natáčeli online u mě doma.

Jednou z vašich výher je exkurze na Kavčí Hory do Studia 6. Těšíte se?

Monika: Jasně.

Amálie: Samozřejmě!

Daniela: Já se těším na ten gauč ve zvláštní pozici, který slibovali ve vysílání. (směje se) Ale jo, moc, bude to určitě super, vždycky jsem se tam chtěla podívat.

Tak to se rozhodně máte na co těšit. Děkuji za rozhovor.

SLOVANSKÁ EPOPEJ:

DVACET FENOMENÁLNÍCH OBRAZŮ ALFONSE MUCHY

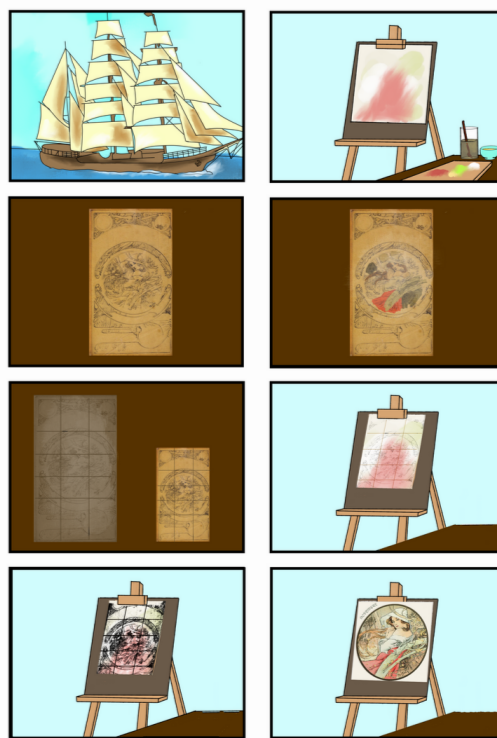
V minulém čísle jsme si řekli, že mnoho Slovanek vzpomíná na tradice a historii Slovanů a právě do historie se v tomto čísle podíváme. Mnoho umělců znázorňuje historické události na svých obrazech a výjimkou není ani Alfons Mucha, který znázornil důležité momenty Slovanů ve 20 dílech, která nazval „Slovanská epopej“. Všechny 20 pláten (průměrně 5x6 m) je umístěno v zámku Moravský Krumlov a je možné je kdykoliv navštívit.

O malíři:

Alfons Mucha se narodil 24. července 1860 v Ivančicích – V letech 1871-1876 studoval na gymnáziu v Brně, odkud byl ovšem vyloučen kvůli špatnému prospěchu. Poté mu byla odmítnuta žádost o přijetí na pražskou Akademii výtvarných umění, a tak odjel do Vídně, kde pracoval v zákulisí divadla. Mnoho let Mucha cestoval po světě. V roce 1910 se vrátil zpět domů, kde dalších 18 let maloval obrazy Slovanské epopeje. Svou činnost na chvíli přerušil při vzniku Československa, jelikož navrhoval známky a bankovky. Pak se k obrazům vrátil. Poslední obraz „Apotheosa z dějin Slovanstva“ byl dokončen roku 1926. Své obrazy Alfons Mucha předal hlavnímu městu Praze roku 1928. Dalších pár let žil ve Francii. Do Československa se naposledy vrátil roku 1938, byl vyslýchán Gestapem a nakonec 14. července zemřel.

Jak Alfons Mucha Slovanskou epopej maloval? Na obrazy využil plátna, která měla původně být lodními plachtami. Všechny obrazy měly původně být 6x8 cm, ale během 1. světové války se dodávka pláten zkomplikovala, a tak musel Mucha začít plátna dělit, jelikož už ze začátku naplánoval 20 obrazů. Barevné podklady jsou malovány temperou pojenou vaječnými žloutky, detaily jsou malovány olejem. Kompozice jednotlivých obrazů Alfons Mucha skicoval na malých formátech. Poté vytvořil barevné skici. Pomocí čtvercové mřížky překreslil přesný náčrt uhlem na průsvitný papír ve skutečné velikosti. Průsvitný papír připevnil na plátno, kompozice prokreslil na finální plátno opět uhlem.

Počínající obrazem „Slované v pravlasti“ vypráví obrazy příběhy jednotlivých slovanských národů, ovšem zaměřují se hlavně na českou historii. Ze zahraničních dějin se objevují například obrazy „Zrušení nevolnictví na Rusi“, „Hájení Szigetváru Mikulášem Zrinským“, „Přísaha omladiny pod slovanskou lípou“ či „Svatá hora – Mont Athos“. Z naší historie se mezi obrazy objevují například „Český král Přemysl Otakar II.“, „Jan Amos Komenský“ či „Kázání Mistra Jana Husa v Kapli betlémské“.

Zajímavost: Mucha maloval obrazy z šestimetrového lešení, na kterém každý den strávil přibližně 9 hodin.

U každého obrazu naleznete QR kód, který vás zavede na stránku, kde je dílo důkladně popsáno. Najdete tam nejen historii, ale i význam obrazu či skryté detaily. Pokud jste, milí čtenáři, fanoušky historie a umění zároveň, pak je tato výstava právě pro vás.

MOHOU SOCIÁLNÍ SÍTĚ ZA NAŠE PROBLÉMY?

„Sociální sítě narušují dětem duševní zdraví a spánek,“ takhle zní většina titulků článků, které pojednávají o psychických problémech dětí. Po přečtení této věty se může zdát, že za všechno může Tiktok či Instagram a že jediné řešení je vzít svým dětem telefony a sociální sítě zakázat.

Sociální sítě mají na duševní potíže vliv, ale nesmíme zapomínat na ostatní faktory.

O svou pohodu můžeme pečovat i bez zákazu sociálních sítí. Je například několik jednoduchých pravidel, které nám mohou pomoci.

1. Filtrujte obsah

Na sociálních sítích se objevuje spousta obsahu podporující nerealné standardy, které mohou do života přinést negativní myšlenky o sobě, nebo i poruchy příjmu potravy. Na druhou stranu se zde můžeme setkat s množstvím smysluplných příspěvků, které nás mohou vzdělávat, pobavit či podpořit.

2. Hlavně hranice

Vymezení času stráveného na telefonu nebo na konkrétní sociální síti nám pomůže převzmout kontrolu. Je důležité limit nastavovat pomalu, tak abychom jej skutečně dokázali dodržet. Je možné, že si po čase uvědomíte, že máte více času na své koníčky nebo na své blízké.

3. Být kritický

Zkuste se jednou za čas zeptat, proč trávíte čas na dané aplikaci nebo proč sledujete určitého tvůrce. Takto strávený čas by vám měl život obohacovat, ne komplikovat.

4. Soustředění

Bud' vypnout, nebo odnést z místnosti, to je často jediná cesta, jak zamezit prokrastinaci a neustálému odkládání úkolů. Můžete také vyzkoušet aplikaci Forest, nebo její bezplatnou verzi Focus plant. Ty vás motivují pokračovat v práci bez zařízení pomocí pěstování stromků a rostlin.

5. Zpomalení

V dnešní době je velmi běžný efekt FOMO (fear of missing out = strach, že o něco přicházíme). Může být velmi těžké si přiznat, že se nic nestane, když neuvidíme nejnovější příspěvek oblíbeného influencera. Zachytit všechny informace je v dnešní době nemožné, takže umění zpomalit je velmi důležité.

CO TO VLASTNĚ SLEDUJEME?

Sociální sítě jsou zakládány na algoritmech. Co to znamená? Každému z nás se na sociálních sítích zobrazují příspěvky na základě našeho chování na internetu. Proto zde najdeme obsah přesně navržený pro nás. Takový, co nás bude bavit a udržet naši pozornost.

Je to celkem jednoduché, sociální sítě neodposlouchávají naše rozhovory, ale používají systém, který jim snadno zjistí, co nás zajímá. Když si stáhneme jakoukoli sociální síť, jako první se nám ukáží náhodné příspěvky. Chvilí si aplikaci prohlížíme a nad určitými příspěvky strávíme delší dobu než nad jinými. Tady přichází na scénu algoritmy. Podle času stráveného nad každým příspěvkem aplikace pozná, co se vám líbí, takže pokud jste strávili delší dobu sledováním kočičího videa, zvířata se vám budou zobrazovat častěji.

Tato funkce pak pomáhá vytřídit příspěvky a my nebudeme muset sledovat něco, co nás nezajímá.

Má to ale samozřejmě také svoje nevýhody. Když se jednou zasekneme u smutného videa, algoritmus to hned pozná a bude nám předhazovat další. To v nás může snadno vyvolat pocit smutku a dojem, že všechno je špatně. Další případ, kdy nám algoritmus více uškodí, než pomůže, je, když sledujeme problém, který nemá jednoznačné řešení. Sami si uděláme vlastní názor a zjišťujeme, jak to vidí ostatní. Díky algoritmu se k nám dostanou jen příspěvky s podobným názorem, jako je ten náš, algoritmus zkrátka odhadne, co chceme vidět. To vede k dalšímu izolování se v naší bublině a víře, že si o situaci všichni myslíme to samé.

JAK PEDIATŘI PŘICHÁZEJÍ O ILUZE

Léto se nám kvapem blíží a teploty šplhají k tropickým hodnotám. Přesto jsou řady studentů smutně prořídlé doznívající rýmičkovou vlnou zvanou mnohými lékaři “jarní nadšení”. Spočívá v tom, že ráno, vida za oknem sluníčko a v aplikaci na počasí prorokované třicítky, vyrazíte ven v šortkách a tričku – a odpoledne se promrzlí vrátíte domů s termoskou čaje na bolavý krk. V postýlce se pak nějaký čas dopujete céčkem a nadáváte si. U malých dětí se tento stav opakuje skoro každý měsíc a cesta k doktorovi je pro ně i pro maminky rutinou. O těchto i jiných bolístkách jsem si proto tentokrát popovídala s dětskou lékařkou a naší absolventkou Barborou Nawrathovou.

Co jsi studovala na Vejrostce a čemu se věnuješ teď?

Chodila jsem na šestiletou anglickou větev, teď jsem lékařka na pediatrii.

Jak vzpomínáš na Vejrostku?

Vzpomínám na ni hezky, jako na období, kdy jsem měla hrozně moc volného času a nevážila jsem si toho tak, jak bych měla. Taky to byla doba, kdy jsem měla asi největší všeobecný přehled, což mně docela chybí, protože moje práce mě tak trochu uvrtává do jednoho oboru.

Vystudovala jsi lékařskou fakultu – obávanou medinu. Je opravdu tak těžká, jak se o ní říká? Jaká jsou podle tebe hlavní úskalí studia?

Tak těžká rozhodně je. U nás se vždycky říkalo, že kdo studuje medinu, musí mít zadek ocelový, protože tam člověk opravdu prosedí v knížkách většinu času. Musíte se tam naučit si informace třídit a spojovat, protože je jich obrovské množství. Musíte umět vyselektovat důležité věci, protože tam ani nejde o to to všechno stoprocentně pochopit jako třeba v matematice, ale spíš je potřeba si to správně představit a pak uvést do praxe, to je další překážka. Prostě musíte psychicky unést fakt, že do toho budete investovat spoustu svého času a úsilí, že u učení budete sedět několik hodin každý den i o prázdninách i o víkendech i pořád.

A největší úskalí ... Hodně lidí si myslí, že se musí stejně jako na gymplu naučit všechno, nadrtit do podrobná slovo od slova, každé schéma a každý graf a definici, což při tom neuvěřitelném kvantu učiva prostě nejde. S tím se člověk musí smířit. Taky je blbost si myslet, že na to stačíte sami. Já bych měla obrovský problém ustát medicínu bez svých spolužáků a kamarádů. Byli jsme parta, co si navzájem pomáhá, doplňovali jsme si materiály, když někdo něco nechápal, vysvětlovali jsme si to, trávili jsme spolu čas v knihovnách, ... myslím, že tohle nám hodně pomohlo tu školu dodělat.

Kdy jsi vlastně poprvé začala uvažovat o tom, že by ses vydala tímto směrem?

No, na Vejrostku jsem přišla s tím, že se budu učit anglicky a chtěla jsem být reportérkou nebo překladatelkou, to byly mé původní sny. S postupem času jsem zjistila, že nejsem až tak nadaná na jazyky, některým mým spolužákům to šlo výrazně líp než mně, tak jsem se začala soustředit na přírodní vědy, protože tyto předměty mě mnohem víc bavily a lezly mi do hlavy přirozeněji. Měli jsme na ně taky fajn učitele, kteří nám poskytovali materiály, uměli vysvětlovat a rozuměli tomu opravdu do hloubky. Takže k takovému přesměrování došlo asi v polovině studia s přechodem na vyšší stupeň.

Napsala a vydala jsi knížku s názvem "Jak medicíni přicházejí o iluze". Mohla bys trochu přiblížit, o čem je? Čím ses inspirovala?

Je to taková směs historek a úvah, které probíhaly u mě v hlavě během těch šesti let na medině. Vtipné historky i smutné příběhy, úvahy o životě medika i o životě jako takovém z mého pohledu. Myslím si, že během mého studia jsem měla možnost větší konfrontace s realitou a přicházet tomu na kloub víc než ty roky předtím.

Inspiraci jsem nacházela primárně v historkách mých nebo těch od spolužáků a úvahy jsem tvořila asi na téma problematik na to navazujících. Mám tam třeba kapitulu o stáži na onkologii a pak za tím moje vlastní myšlenky a poznatky o tom onemocnění samotném, jak to působí, co to s lidmi dělá fyzicky i psychicky, jak to vnímá společnost. Je to celkově zaměřeno na takový svět lékařů a jejich život.

Proč ses rozhodla vybrat si z té široké škály oborů medicíny zrovna pediatrii?

Mě odjakživa hrozně bavilo pracovat s dětmi, i když jsem ještě nebyla definitivně rozhodnutá pro medicínu, věděla jsem, že se jim chci věnovat. Baví mě s nimi obecně komunikovat, protože jsou takové čisté a upřímné, vždycky jsem to s nimi uměla a bylo to pro mě naplňující.

Takže ta osobní rovina byla rozhodnutá a na druhou stranu mě bavila práce na klinice. Tam mám pocit, že dětem můžu opravdu aktivně pomoci a do konce vyřešit jejich problém, mimo jiné taky proto, že děti mívají méně často chronická onemocnění, kde vlastně jen potlačujete nějakou rozvíjející se nemoc, které se těžko zbavuje. To, že přijdu na to, co tomu dítěti je, stanovím diagnózu a pomůžu mu se z toho dostat, mě motivuje učit se dál a uvádět poznatky o všem možném do praxe.

Na praxích jsi měla možnost nahlédnout na různá oddělení s různými pacienty. Jaké vidíš rozdíly v práci s dětmi a dospělými na klinice?

Tak rozdíly se vyskytují v několika rovinách – co se týče těch onemocnění, některá jsou společná (dítě i dospělý přijde se zápalem plic, s angínou atd.), jiná jsou specifická pro určitý věk. S dětmi často řešíme třeba akutní laryngitidu, bronchitidu (velmi oblíbené diagnózy), častěji než u dospělých se potýkáme taky s vrozenými vadami a geneticky podděděnými záležitostmi.

Další rozdíly jsou určité v rovině komunikace. Dítě vám neřekne, co přesně mu je, takže to je pak taková větší záhada na to přijít, ale je to i veselejší. Většina lidí, když se řekne dětská klinika, si představí spoustu plačících dětí namačkaných v čekárně, ale není to zdaleka tak hrozné. Nejhezčí vždycky je, když si lékař získá důvěru toho dítěte, takže už se ho nebojí, skoro se k němu těší a lépe pak spolupracuje i při vyšetření.

Každý den se na takové pediatrické klinice určitě semele spousta pamětihodných příhod, které vzápětí přerostou v nesmrtelné historky. Máš nějakou oblíbenou?

Mám jich hodně zapsaných (hodlám z nich čerpat do pokračování své knížky): ode mě, mých kolegů, pacientů, sourozenců, zvláštních telefonátů atd. Tak kterou vybrat ...

No, my máme v ordinaci takovou kouzelnou zelenou krabičku s hračkami, ze které vždycky dáváme vybrat dětem, když jsou po očkování, odběru nebo CRP. Já jim, aby zapoměli, jak jsem jim ukřivdila, pomáhám s výběrem. Jednou k nám přišel na očkování ani ne dvouletý chlapeček, a když už měl to trauma za sebou a uklidňoval se, dala jsem mu krabičku a přehrabovala se v tom s ním. Byly tam figurky nějakých zvířátek, tak jsem mu říkala: "Podívej, tady je hrošík! A teeeeda, tady je slon! A tady je hyena!" (v duchu jsem si říkala, proč tam někdo dával zrovna hyenu). A on, že chce hyenu, a zřejmě se mu hrozně líbilo to slovo, tak s figurkou začal mávat, běhal po celé ordinaci a hulákal: "HYENÁÁÁÁ!!!"

Jo, děti jsou kreativní. Když třeba mají při měření zraku říkat, co vidí na obrázcích na optometru, je krásně vidět, jak s nimi jejich rodiče doma pořád něco probírají. Když je na obrázku pejsek, oni hned začnou, že pejsek dělá haf haf a papá buřtíky a nemá rád kočičku, oni prostě nečekají, že by stačilo říct jedno slovo, že by to bylo tak lehké. Třeba jedna holčička měla na obrázku hnědý čtverec, a dlouho uvažovala, co má říct, nakonec se zeptala: "A to je jako krabice, nebo co to je?"

Věchnou bolístkou všech lékařů je taky práce s hypochondry. Je těžké rozlišit, jestli jím pacient je nebo není, do jaké míry přehánění a vymýšlí ... Jaké s tím máš zkušenosti?

U dětí ani ne tak s hypochondry, jako spíš s momentálně se intenzivně rozšiřujícím "trendem" ve společnosti, s psychosomatickými potížemi. A děti speciálně somatizují hodně silně, klidně i horečku – to znamená, že nějaký psychický problém, tlak (trauma z rozvodu rodičů, stres, hádky u nich doma, problémy ve škole) způsobený těžkou situací, kterou si procházejí, se odrazí na jejich fyzickém stavu.

Může to být způsobeno třeba i nepříjemným, nepodnětným a nefunkčním prostředím doma, kde rodiče dítěti nevěnují dostatek pozornosti, ono k nim pak nemá důvěru a bojí se svěřovat,

nemůže se rozvíjet a duševně růst. Některé ty potíže se dají přesně diagnostikovat nebo dokonce změřit, třeba bolesti břicha – lékař vyloučí všechny možné příčiny, nic nikde nenajde, ale zároveň je mu jasné, že dítě jimi opravdu trpí a nesimuluje.

Bohužel, právě protože medicína disponuje celou řadou chemických vyšetření či zobrazovacích metod, musíte jako lékař vyzkoušet a vyloučit všechny ostatní příčiny, než stanovíte diagnózu somatizovaného problému. A to trvá třeba půl roku, takže se ten problém rozvíjí, dítě trpí dál a vy mu nemůžete pomoci. A ani pak jej vlastně nemůžete vyřešit žádnými prášky či léky, začít se musí odjinud. S tím se poslední dobou setkávám čím dál častěji.

V rámci studia medicíny jsi absolvovala taky kurz psychologie. Je nějaká "poučka", kterou sis zapamatovala a která ti pak pomohla v praxi?

Určitě, těch je víc. Třeba to, že nikdy nesmíte zlehčovat problémy pacienta. Ať už si myslíte cokoliv, ať už podezíráte jakoukoli příčinu potíží, nikdy to nesmíte podcenit, protože pak vám pacient přestane důvěřovat, přestane se svěřovat a vy pak můžete přehlédnout nějakou důležitou věc, která může mít fatální následky. A u psychosomatických potíží to platí dvojnásob.

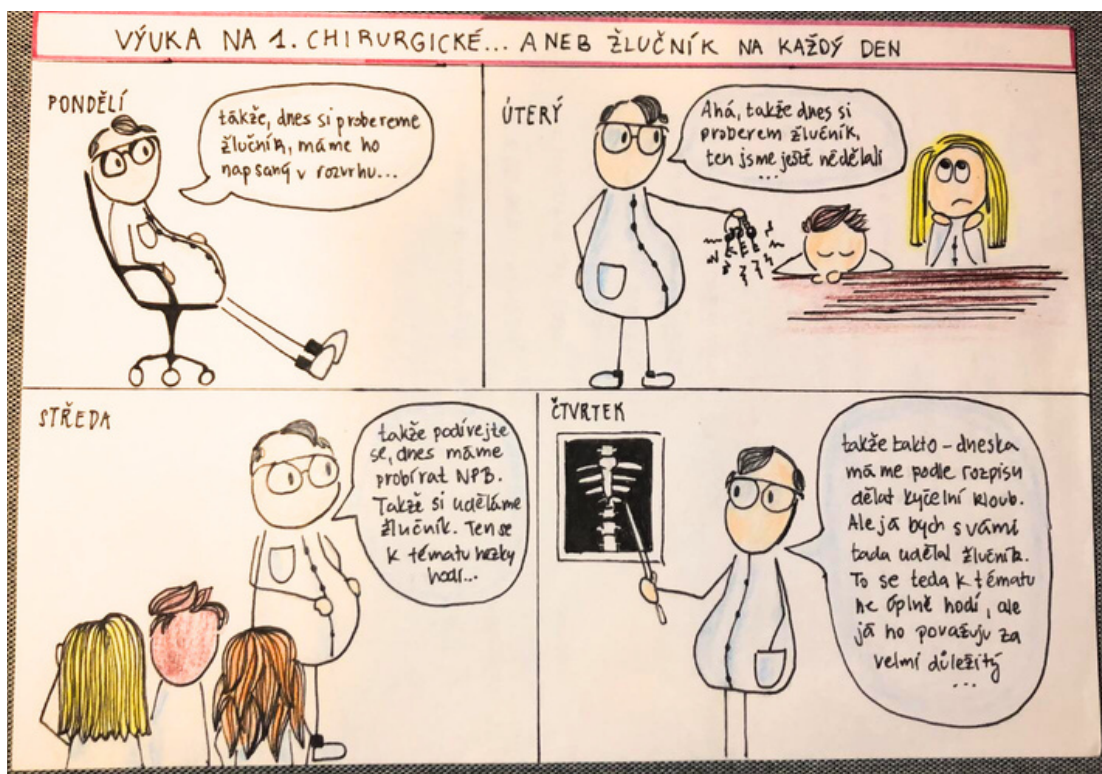
Doporučila bys něco studentům medicíny, kteří se nemůžou rozhodnout, jakému konkrétnímu oboru by se chtěli věnovat?

Pro některé obory, např. zubní lékařství, se musíte rozhodnout už při přihlašování, ale jinak je na vybírání času dost, někteří mí spolužáci ještě v šestém ročníku netušili, co chtějí dělat. Medicína vám umožní si vyzkoušet práci na různých odděleních, je na vás, kde se vám zalíbí. Osobně doporučuji domluvit si volnočasové praxe – zaberou hodně času, ale stojí to za to.

Máš nějakou vizi do budoucna? Kam bys chtěla napřít své síly?

Chtěla bych být dobrým obvodákem. To znamená pomáhat dětem a v rámci možností jim pomoci hned na místě, ne nutně rozesílat je do nemocnice na specializovaná oddělení. A chtěla bych napsat to pokračování – spousta historek a materiálu už čeká na zpracování.

Barče i všem ostatním dětským lékařům přeji hodně zdaru v jejich náročném povolání a za všechny pacienty jim chci poděkovat za jejich obětavou práci. Děkujeme, že jste tu pro nás pokaždé, ať už máme bebí na těle či na duši.

ALAN BRATZ - UPRCHLÍK

Kniha Uprchlík vypráví tři různé příběhy. Všechny se týkají mladých lidí, kteří sdílí jeden stejný cíl: utéct.

Josef je židovský chlapec žijící v nacistickém Německu. Jeho rodina se snaží uprchnout před nebezpečím, které jim hrozí v jejich zemi. Lodí se tak vypraví na cestu přes půlku světa, aby našli bezpečný nový domov.

Isabel, mladá dívka prchající před komunistickým režimem na Kubě, se vypraví se svou rodinou na člunu hledat svobodu v Americe. Z jejich cesty se stává plavba tisíce mil a nekonečných oceánů plných hrozeb.

Mahmúd je mladý Syřan. On a jeho rodina jsou nuceni ze Sýrie utéct poté, co jejich dům byl zničen bombou. Spolu s mnoha dalšími obyvateli Sýrie, kteří se ocitají ve stejné situaci jako Mahmúd a jeho rodina, se vydají do bezpečí Evropy.

Každý z těchto příběhů má svou vlastní zápletku, která zobrazuje, jak děti prožívají a vnímají útěk do ciziny. Tyto zápletky jsou však geniálně propletené za účelem ukázat, jaký dopad migrace kromě lidí má na země, které jsou cílem uprchlíků. Například Kuba, země, kterou Josef a jeho rodina vnímají jako nejbezpečnější destinaci jejich cesty, se stává místem, ze kterého se snaží Isabela a její rodina dostat co nejrychleji. Autor tak poukazuje na to, že žádná země není navždy bezpečná a imunní vůči vládě, před kterou musí lidé prchat. Žádná země však není navždy zničena těmito zkaženými režimy...

I přesto, že je kniha psána velmi lehkým jazykem, řeší velmi komplikované téma. Alan Gratz využívá jednoduchost jazyka, aby popsal komplexní pocity a události. Díky jeho stylu je tato kniha velmi významným dílem historické literatury, které je perfektní pro mladší čtenáře.

Jestliže vás kniha zaujala, neváhejte a skočte si pro ni k nám do školní knihovny! :)

NOSÍ BERUŠKY ŠTĚSTÍ?

9,5/10

<https://tldrmovie reviews.com/2022/08/05/bullet-train-movie-review/>

Beruška, Vlk, Citron & Mandarinka, Princ a Sršeň – toto všechno jsou krycí jména vrahů, kteří se potkali v Japonsku na palubě nejrychlejšího vlaku na světě. Beruška je smolař, který chce cestu hlavně ve zdraví přežít, ale nějak se mu to nedaří. Vlk přišel pomstít svoji manželku a kvůli pomstě je tady i rusky mluvící Princ. Citron & Mandarinka jsou bratři, kteří jsou tu spíš kvůli penězům, a Sršeň stejně tak.

Jeden stříbrný kufřík, pět lidí, co se ho snaží získat.

Různé cíle, které jsou ale v jádru všechny propojené.

Vlak si dál jede rychlostí 300 km/h a s tolika vrahy na palubě je jejich střet více než pravděpodobný... Když se do situace přidává zoufalý otec snažící se zachránit syna a stařec, zkušený člen japonské mafie, dochází ještě k větší eskalaci. Cesta vlakem je jen počátek divoké a životu nebezpečné jízdy, kterou naši zabijáci podstoupí.

Postavy jsou prokreslené a časem si uvědomíte že jim fandíte, i když byste teoreticky neměli – přeci jenom se většinou jedná o vrahy. Duo Aaron Taylor-Johnson a Brian Tyree Henry jakožto Citron & Mandarinka mě okouzlili úplně nejvíc. Jejich rozhovory jsou jeden vtip za druhým, vypadají skvěle a písnička „I'm Forever Blowing Bubbles“, která slouží jako jejich hymna, je úplně skvělá.

<https://www.redbubble.com/l/poster/Bullet-Train-Poster-Illustration-by-artikach/130440506.LVTDI>

Dája: Občas dělám takovou věc... Když vidím nějaký film, který mě z nějakého důvodu doopravdy nadchne, tak jsem schopná se na něj podívat i čtyřikrát za dva dny (to byl například film Dej mi své jméno, a brečela jsem pokaždé). Bullet train se zařadil do této kategorie a během čtyř měsíců jsem ho viděla třikrát.

Lidé ohledně tohoto filmu bývají docela rozporuplní, a proto jsme se rozhodly přidat druhou recenzi. Lidé jsou různí a nikdy neuškodí mít na něco víc názorů. :)

BULLET TRAIN

Když už mluvíme o hudbě – naprosto úžasná. Ať už písničky nebo scénická hudba, prostě jeden „banger“ za druhým. Máme staré písničky z třicátých let dvacátého století, hity jako Stayin' Alive přezpívané do japonštiny nebo znělku k fiktivnímu animáku který v celém ději hraje až překvapivě velkou roli.

Co dodat? Film vypadá úžasně, herci jsou skvělí, děj vás chytne a nepustí... Když se nad tím zamyslím, je vlastně jen jedna drobnost, která se mi úplně nelíbila. Princ. Tahle postava má mluvit s britským přízvukem a k tomu v některých chvílích i rusky, ale Joey King pochází z Ameriky a rusky neumí. Takže obojí – přízvuk i ruština, působí chvílemi uměle a mechanicky. Ale tempo filmu je tak rychlé, že si toho většinou ani nestihnete všimnout.

Vendy: Když jsem poprvé zaregistrovala tenhle film minulý rok, nijak mě nenadchl. Nemyslela jsem si, že by to bylo něco, co by se mi líbilo. Ale jak jsem se mýlila.

Asi nebudu úplně objektivní, protože akční filmy jsou mé oblíbené, ale snímek mě nenadchl jen proto. Je zde spousta různorodých scén, od vtipných přes vážné po smutné, a překvapilo mě, že se podařilo všechny zakomponovat do filmu, aniž by to působilo nuceně.

Prolíná se zde tradice s moderní dobou a vizuální stránka je skutečně nádherná. Barevná osvětlení v různých částech vlaku dodávají scénám specifickou atmosféru.

Takže abych to shrnula, film je skvěle zpracovaný a velmi promyšlený, autorům se pěkně podařilo skloubit protiklady a vytvořit skvělou podívanou. Je taky v částech velmi komický, ale pro ty se slabším žaludkem to nemusí být pravé ořechové kvůli několika krvavým scénám.

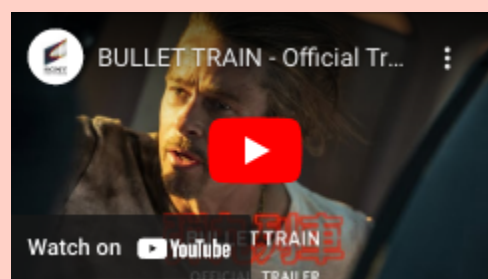
Jestli si sednete na Bullet Train, připravte se na příjemnou akční komedii. Já se třeba na film koukala s tátou a myslím, že film je ideální buď pro milovníky akce nebo na rodinné večery.

8,5/10

<https://pixelsmerch.com/featured/no1316-my-bullet-train-minimal-movie-poster-chungkong-art.html?product=tapestry>

TRAILER K FILMU ↓

JAK DNES ŽIJE KRÁLOVSKÉ MĚSTO KRAKOV A STOJÍ ZA TO NAVŠTÍVIT OSVĚTIM?

Se svou rodinou jsem se v květnu vydala objevovat jižní Polsko. Jak to dnes vypadá v Krakově? Kde leží solný důl Wieliczka a kolik schodů musíte sejít dolů? Jak vypadá prohlídka největšího koncentračního tábora, kde nacisté zlikvidovali minimálně milion židů? Pokud vaši pozornost nalákaly předchozí otázky, odpovědi najdete v tomto cestopisu.

První den jsme do Polska dorazili pozdě odpoledne, ubytovali jsme se a vyrazili jsme krakovskou MHD do centra města, kde jsme navštívili tzv. Krakovský rynek (= hlavní náměstí). Na náměstí si lze prohlédnout hned několik pamětihodností. Jako první jsme se podívali do 70 metrů vysoké radniční věže, kam vedly velmi strmé schody. Pokračovali jsme do Mariánského kostela, který se vyjímá ve východním rohu náměstí. Uprostřed náměstí můžete projít tržnicí (Sukiennice), kde koupíte od plyšových dráčků přes šperky z jantaru snad úplně vše. Vedle tržnice je velké množství restaurací, my jsme si vybrali restauraci s tradičním polským jídlem a dali jsme si vynikající polské pierogi (pirohy). Byly plněné masem a byly naprosto vynikající.

Druhý den ráno jsme se rozhodli jít historickým centrem na Wawelské návrší, kde můžete navštívit Královský hrad, Katedrálu či Dračí jámu. My jsme se rozhodli navštívit jen Katedrálu na Wavelu, jelikož prohlídka hradu trvala přes dvě hodiny a Dračí jáma (socha draka, který tam podle legendy sídlil) byla přeplněná lidmi. Wawelská katedrála hraje v polských dějinách obrovskou roli – byla korunovačním kostelem a pohřbívali se tu nejen polští králové.

Je tu pohřben svatý Stanislav, patron Polska, či nejvýznamnější polský básník a spisovatel Adam Mickiewicz. Katedrála mi přišla hrozně zajímavá. Na začátku prohlídky jsme dostali sluchátka a takovou „vysílačku“, ve které jsme během prohlídky mohli přepínat jazyky, takže to posloužilo i jako brainstorming.

Odpoledne jsme se vydali do továrny Oskara Schindlera, ve které pracovali židé za druhé světové války, aby nemuseli do koncentračních táborů. Schindler zachránil 1200 životů, fotografie všech zachráněných židů jsou vystaveny u bran továrny. Po prohlídce, která se zaměřovala zejména na historii Krakova za druhé světové války, jsme šli za velkého deště zpět na ubytování.

Třetí den jsme vstávali dříve, než den předchozí. Jeli jsme totiž do solných dolů v městečku Wieliczka. Prohlídka začínala v jedenáct hodin a ven jsme vyšli něco málo po druhé hodině. I když se během dlouholeté těžby vytvořilo 300 km chodeb, jsou veřejnosti zpřístupněny jen 2%. Na začátku jsme sešli asi 350 schodů a to jsme nevěděli, že nás čeká postupně ještě dalších 400 schodů. Celou cestou se prolínají bohatě zdobené podzemní katedrály, všelijaké místnosti a chodbičky, proto je celá trasa velmi půvabná. I přes to, že odpoledne pršelo, jsme se rozhodli se vydat do židovské čtvrti Kazimierz v Krakově, kde jsme si dali tzv. Zapekanky (rozřízlou a opečenou veku plněnou sýrem a houbami). Polská kuchyně se může zdát nudná, ale ve skutečnosti je velmi pestrá a každý si v ní určitě najde své.

Poslední den byl nejsmutnější ze všech. Ráno jsme se totiž vydali do největšího koncentračního tábora Osvětim (Auschwitz).

Opět nás čekala dlouhá prohlídka, která v nás zanechala velkou stopu. První část tábora, Auschwitz I, trvala dvě hodiny. Jak nám průvodkyně řekla, to bylo více času, než tu strávila velká část židů. Provedli nás památnými budovami, které stály ještě před válkou. V budovách se mimo tisíce fotografií nacházely vitríny s botami, kufry, oblečením, dokonce i brýlemi a vlasy. Celá první část tábora byla doplněna památníky, na konci nám průvodkyně ukázala plynovou komoru a krematorium. Druhá část tábora, Auschwitz Birkenau, se skládala spíše ze zavřených, právě restaurovaných přízemních budov. Do tábora jsme vešli branou, kterou přijížděly vlaky s „vězni“. Na konci kolejí se nacházel obrovský památník všem obětem Holokaustu, jehož text byl přeložen do 23 jazyků (do všech jazyků, kterými „vězni“ hovořili). Většina budov, ve kterých se „žilo“, byla uzavřená kvůli možnému nebezpečí. V Birkenau jsme strávili hodinu, pak jsme navštívili knihkupectví, ve kterém byly knihy o Osvětimi v mnoha jazycích. Byl to výlet, který ve mně zanechal obrovskou stopu. To, že se doteď v mých špatných snech objevuje, to jen dokazuje.

Osvětimí končil náš výlet po jihu Polska, který ve mně osobně zanechal velkou stopu, hezké i smutné vzpomínky. Ani to, že nemluví polsky, nebyl problém. Stačilo mluvit pomalou češtinou a všichni mi víceméně rozuměli :)). Mně se v Polsku moc líbilo. Sice se Polsko může zdát jako obyčejný stát, který je zevnitř skoro stejný jako my, ovšem není tomu tak. Až když sami do Polska vyrazíte, poznáte, jak překvapivá (v dobrém) a úsměvná země to doopravdy je.

RIDER

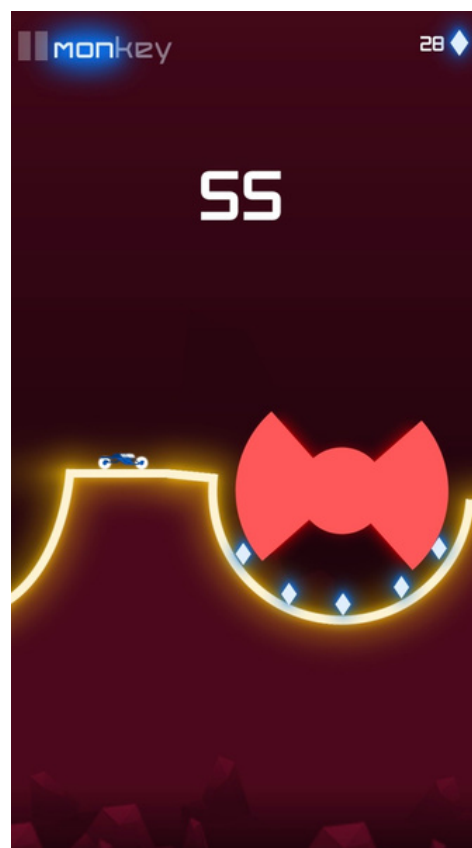
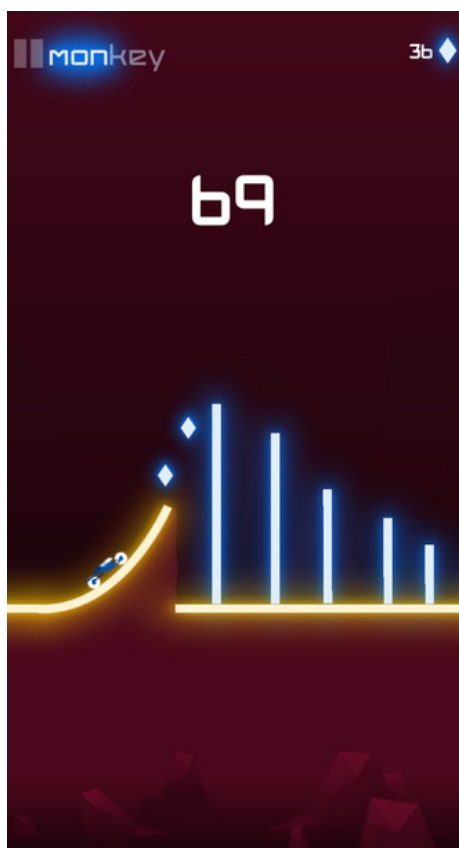
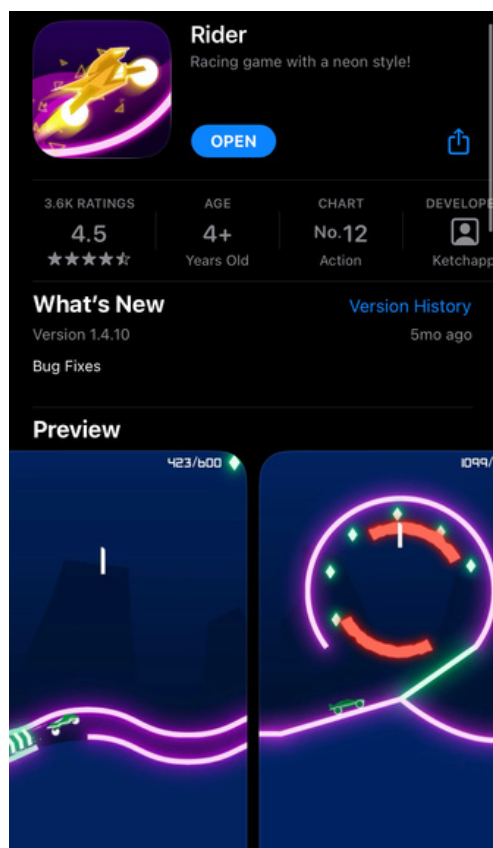
Asi každý známe ten pocit, když před sebou máme dlouhou cestu autem či letadlem a nemáme nejmenší tušení co s nadbytečným časem. Právě na takovéhle chvíle se nejlépe hodí hra Rider.

Její princip je vlastně jednoduchý, vyberete si jedno z několika aut, se kterým se vydáte na jízdu. Během jízdy vás čeká spousta různých překážek, které musíte překonat, přičemž za každou z nich získáte určité množství bodů. Kromě toho také můžeme body získat děláním salt autem ve vzduchu. Pokud po saltu přistanete perfektně na všechny 4 kola, tak se jejich počet zdvojnásobí. Hra trvá 1-6 minut, hrajete, dokud s autem nenabouráte. Cílem hry je nasbírat co nejvíce bodů a snažit se překonat svůj předešlý rekord.

To, co se mi na této hře líbí nejvíce, je, že ji můžeme hrát kdekoli a nepotřebujeme připojení k internetu. Hra jde stáhnout téměř všude a je zcela zadarmo. Další super věcí je, že Rider je velice jednoduchý na pochopení a je určen jak pro kluky tak pro holky. Hra je také velice pěkně graficky zpracovaná.

Z menších nedostatků, které bych téhle hře vytknul, je rozhodně to, že Rider se nedá hrát s přáteli on-line a po určitém čase se vám tato hra omrzí. Je to prakticky pořád to stejné dokola a není zde nic nového, co by jí mohlo oživit a udělat zábavnější.

Přesto bych neváhal a zvláště na dlouhé cesty ji všem doporučil vyzkoušet!

CHATBOTI A UMĚLÁ INTELIGENCE

Vítame vás u posledního dílu naší rubriky ve školním roce 2022/2023. Tentokrát o Chatbotech a umělé inteligenci.

Historie AI

Vůbec poprvé se snápadem a teorií umělé inteligence setkáváme již ve 40. letech 20. století, kdy britský matematik Alan Turing, který se proslavil pokusem o dešifrování válečného kódu Enigma, popsal možné fungování „univerzálního stroje“, dnes známého jako počítače.

Dalším krokem v oblasti umělé inteligence považujeme Turingovu myšlenku Imitační hry ze začátku 50. let, spočívající v rozlišování odpovědí člověka a stroje. Pokud zodpovědi není jasný její původ, může být stroj, který odpověď vygeneroval, považovaný za inteligentní. Tento pokus získal název po svém vynálezci, tedy Turingův test.

Umělá inteligence se již od 60. let začala užívat krůzným hrám, či jiným formám zábavy. První takový stroj byl MEANCE z roku 1961, který fungoval na principu „reinforcement learning“ (posilované učení). MEANCE vždy začínal hru proti člověku snáhodnou taktikou, kterou postupem hry zdokonaloval. I my, autoři článku, jsme si MEANCE vyzkoušeli a po 40 hrách bylo skóre následující: člověk-26, remíza-10, MEANCE-4.

**Hru proti
MEANCE můžete
vyzkoušet zde.**

V roce 1966 byl vytvořen první chatbot ELIZA, což byl umělý terapeut z univerzity MIT, který fungoval hledáním známých vzorců a jejich přiřazením ke vhodným odpovědím v paměti. Lidé si tehdy často ELIZA pletli se skutečným člověkem.

V tom stejném roce vznikl také robot Shakey. Tento robot byl schopen vnímat své okolí a samostatně se po něm pohybovat. Také dokázal analyzovat určité úkoly, které dovedl rozložit na jednodušší kroky. Algoritmy pro robota Shakey se dodnes používají. Můžete je najít na Marsu v roverech Curiosity a Ingenuity, či v mobilních telefonech.

**SELIZA si můžete
popovídat zde.**

Právě ELIZA a Shakey se staly po dalších 20 let posledním úspěchem. Toto období nazýváme „Zima umělé inteligence“.

Dalším úspěchem se stal roku 1989 samořiditelný automobil z americké univerzity Carnegie Mellon. Právě vozidlo z Carnegie Mellon zvané Testlab 1 překonalo v běžném provozu rychlost 100 km/h při zcela autonomním řízení. Toto vozidlo mělo desetkrát nižší výpočetní sílu, než mají dnešní chytré hodinky.

Jak funguje?

Každá umělá inteligence funguje trochu jinak. Např. ChatGPT je trénován na datech textů z internetu. Z těchto textů studuje vzory a kontext a podle těchto znalostí předpovídá nejpravděpodobnější kombinaci slov na základě otázky, kterou mu uživatel položil. Je ale důležité si uvědomit, že ChatGPT odpovídá pomocí statistik, generování odpovědí, a proto se na tuto umělou inteligenci nemůžeme na sto procent spolehnout.

Další možnost fungování AI je založené na pravidlech. Tyto umělé inteligence používají předem nastavená pravidla. Příkladem takové umělé inteligence je filtr na nevyžádanou poštu. Tento systém definuje nežádoucí emaily např. podle klíčových slov, formátu nebo pověsti odesílatele.

Další umělé inteligence, jako např. diagnostický systém v lékařství, využívá znalost nemocí a jejich příznaků a léčebných postupů. Obecně tento systém využívá ověřená fakta nebo pravidla, které dále používají ve svém fungování. Diagnostický systém, už podle názvu, pomáhá lékařům rozpoznat onemocnění pacientů na základě jejich symptomů a lékařské historie.

Systém NLP (Natural Language Processing), neboli zpracování přirozeného jazyka, ovšem používá rozpoznání řeči. Příkladem jsou třeba Siri nebo Alexa, kteří dokážou rozumět a reagovat na mluvené příkazy či otázky.

Do skupiny NLP patří i Google překladač, který ale využívá jednoduše strojového překladu.

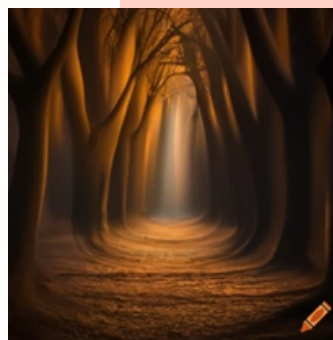
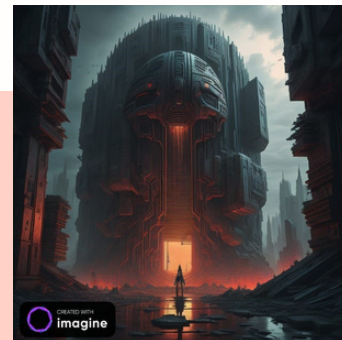
Poslední metoda, která bude v tomto článku zmíněna je počítačové vidění. Počítačové vidění se zabývá výukou počítačů, jak rozumět vizuálním informacím z obrázků nebo videí. Tento systém se hojně používá pro rozpoznávání obličejů v bezpečnostních systémech.

Poznámka: následující odstavce byly vygenerovány AI (ChatGPT)

Umělá inteligence (AI) je neustále se rozvíjející technologií, která nabízí obrovský potenciál a revolučně mění různé oblasti lidského života. S využitím metod jako strojové učení a hluboké učení se AI stává schopnou analyzovat obrovská množství dat a poskytovat přesnější výsledky. Ačkoli přináší mnoho příležitostí, je důležité řešit i etické otázky a zajistit odpovědné nasazování této technologie pro blaho společnosti.

Umělá inteligence (UI) je oblastí informatiky, která se zabývá vytvářením počítačových systémů, které jsou schopny provádět úkoly, které vyžadují lidskou inteligenci. UI se snaží emulovat lidské myšlení a schopnosti, jako je učení, rozhodování, rozpoznávání vzorů, porozumění řeči a interakce s prostředím.

Existuje několik přístupů a technik využívaných v oblasti umělé inteligence, z nichž některé zahrnují:

Pozn. Obrázky byly vygenerovány pomocí programů Craiyon a Imagine

Symbolická AI: Tento přístup se zaměřuje na zpracování symbolů a pravidel manipulace s nimi. Používá logické operace a inferenční mechanismy k řešení problémů.

Strojové učení: Jedná se o větev umělé inteligence, která se zaměřuje na vytváření algoritmů, které se učí ze zkušeností a dat. Strojové učení umožňuje počítačům automaticky se učit a zlepšovat své výkony bez explicitního programování.

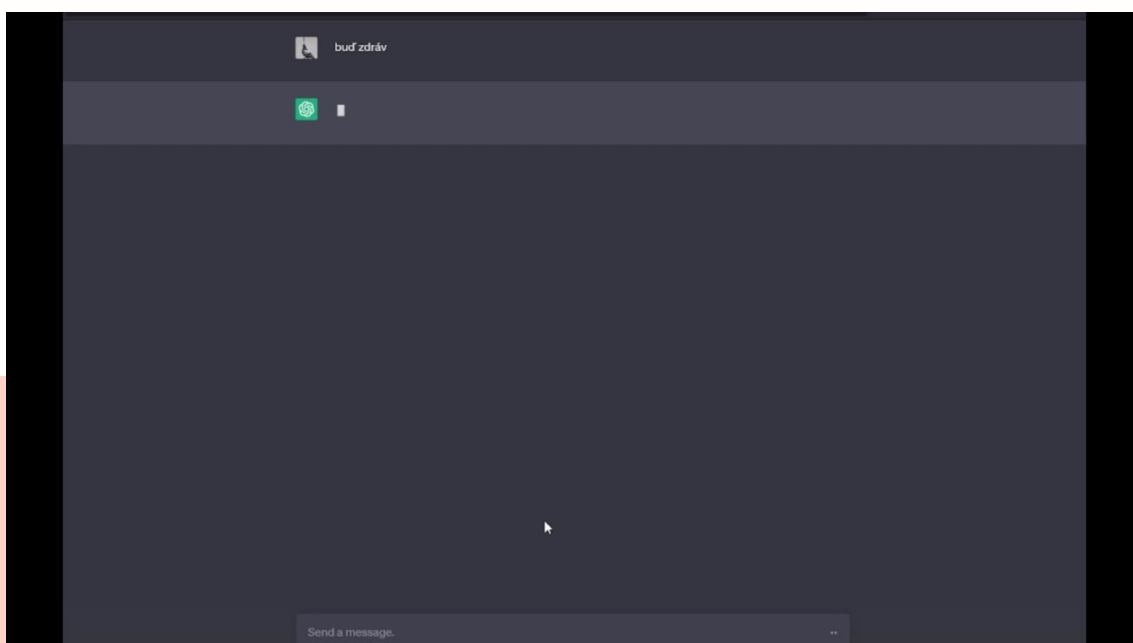
Hluboké učení: Je to konkrétní přístup k strojovému učení, který se zaměřuje na vytváření neuronových sítí s velkým počtem vrstev (tzv. hluboké neuronové sítě). Tyto sítě jsou schopné automaticky extrahovat složité vzory a reprezentace z dat a dosáhnout výkonnosti v mnoha úlohách, jako je rozpoznávání obrazu a přirozeného jazyka.

Neuronové sítě: Jsou matematickým modelem inspirovaným biologickými neurony a síťovými spojeními v lidském mozku. Neuronové sítě jsou schopny zpracovávat paralelní informace a učit se adaptovat na základě předchozích zkušeností.

NLP (přirozený jazyk): Je oblast umělé inteligence, která se zabývá porozuměním a generováním lidského jazyka. Zahrnuje rozpoznávání řeči, strojový překlad, odpovídání na otázky a další úkoly spojené s lidským jazykem.

Je důležité si uvědomit, že umělá inteligence nemá vlastní vědomí ani myšlení jako lidé. Místo toho je to věda a technologie, která umožňuje počítačům provádět úkoly, které by jinak vyžadovaly lidskou inteligenci. Rozvoj umělé inteligence zahrnuje algoritmický návrh, obrovská množství dat, výpočetní výkon a další faktory, které přispívají k vytváření pokročilých systémů a aplikací v různých oblastech jako robotika, autonomní vozidla, zdravotnictví, přírodní vědy, finanční analýza a mnoho dalších.

Umělá inteligence otevírá nové možnosti a přináší inovace do různých oblastí. Její rychlý pokrok a potenciál nám umožňují dosahovat větší efektivity a přesnosti. S odpovědným přístupem může umělá inteligence výrazně posílit naši společnost.

Děkujeme za přečtení tohoto článku a všech předchozích z této rubriky, přejeme vám hezké letní prázdniny a těšíme se opět v září.

„NEZAPOMEŇ NA MĚ“

Vážení čtenáři, vítejte zpět u rubriky Je to pravda? Hádejte. našeho časopisu. Každý měsíc zde najdete příběh a bude jen na vás uhodnout, jestli je pravdivý, inspirovaný skutečnou událostí, nebo jsem si jej celý vymyslela. V dalším čísle se vždy dozvíte, jak to doopravdy bylo.

Jak jste tipovali? V minulém čísle jsem si příběh zcela vymyslela.

Psal se pátek 25. května 1979, kdy se šestiletý Etan z New Yorku poprvé po dlouhém přemlouvání rodičů sám vydal na zastávku školního autobusu. Byla pouhé dva bloky od jejich bytu ve čtvrti SoHo, ale i přes tak krátkou vzdálenost chlapec zmizel a už ho nikdo nikdy neviděl.

Stejného dne matka obdržela telefonát ze školy, že se malý Etan nedostavil na vyučování. Vyděsila se a okamžitě kontaktovala policii. Do pátrání po chlapci se zapojily desítky strážníků, ale neúspěšně. Pro vyšetřovatele bylo důležité, aby se jeho fotografie dostala do všech států USA a Etan se tak stal prvním pohřešovaným dítětem, jehož tvář se ocitla na krabici od mléka. Jeho fotografie se také objevila na Times Square. Takto velká kampaň byla ale zase bez úspěchu.

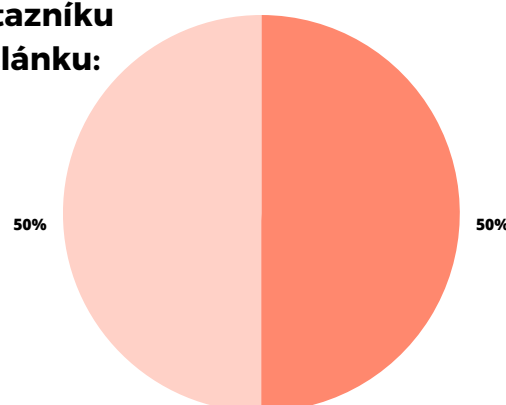

Po dvaadvaceti letech byl prohlášen za mrtvého, ale jeho rodina se s tím nesmířila. Stále doufala, že se nakonec objeví. Jeho případ byl znovu otevřen v roce 2010 a v roce 2017 se rodina dočkala spravedlnosti a byl odsouzen muž, který byl údajně zodpovědný za jeho zmizení.

V roce 1983 prohlásil tehdejší americký prezident Ronald Reagan 25. květen za Den pohřešovaných dětí. V České republice je tento významný den v kalendáři od roku 2004.

Je pravda, že 25. květnu říkáme také Pomněnkový den právě proto, aby se nezapomnělo na Etana a všechny pohřešované děti? Hádejte.

Výsledky dotazníku z minulého článku:

Jak jste tipovali? V tomto čísle byl bohužel příběh pravdivý. Po tom, co se stalo Etanovi je opravdu 25. květen Dnem pohřešovaných dětí a těm se říká Pomněnkové děti.

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, vtom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v prvním čísle hádali, je tady odpověď. Náš minulý rozhovor nám poskytla pan profesor Mráček! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? Pro svůj typ hlasujte v odkazu pod hádankou.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání, když jste byl/a menší?

Tak já jsem chtěl/a být vždy učitelem/kou, a to prvně v mateřské škole, pak na základní a na gymnáziu, a vlastně jsem učil/a i na vysoké i na střední.

Jaká je Vaše oblíbená volnočasová aktivita?

Moc rád/a chodím do přírody nebo čtu.

Jaké jsou Vaše tři typické vlastnosti?

Myslím si, že jsem hodně rychlý/á, také se snažím plno věcí dělat dokonale.... No a poslední typická vlastnost mě už nenapadá.

Jaké je Vaše učitelské motto?

Nad tím jsem se nějak nezamýšlel/a, ale myslím si, že učitel by měl dětem předat co nejvíce a měl by je pro danou věc nadchnout. Kdo chce zapalovat, musí sám hořet.

Jaké předměty jste ve škole neměl/a rád/a?

Já jsem byl/a takový/á celkem pilný/á žák/yně, i když jsem měl/a málo volného času, hlavně kvůli sportu. Moc jsem neměl/a rád/a ty předměty, kde se muselo učit hodně nazpaměť, ale vždycky jsem potřebné znalosti do hlavy dostal/a.

Jakou nejhorší chybu podle Vás může student udělat?

Já si myslím, že je špatně, když žák nepochopí, že škola je tady pro něho. A také když sám sebe podvádí a není sám k sobě upřímný. To si myslím, že mu může uškodit nejvíce.

Jakému zvířeti se podle Vás nejvíce podobáte a proč?

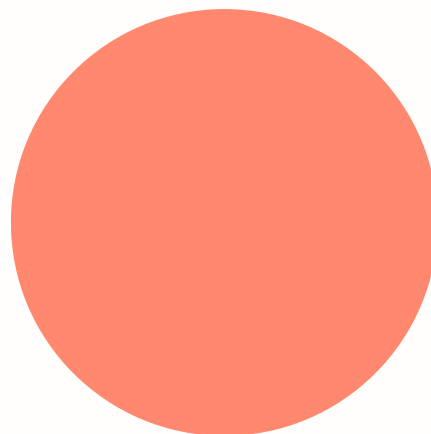
To teda netuším (smích). Já vím, že v mládí jsem byl/a takový/á rychlý/á, tak možná bych mohla být opice (smích). Nějaká taková malá roztomilá malpa.

Jakou studijní metodu byste doporučil/a svým studentům?

Myslím si, že když se kdokoli, ať dítě nebo dospělý, něco učí, tak by měl vědět, proč se to učí a chtít se to naučit. Snaha a vytrvalost je mnohdy důležitější než nadání (viz Zátopek). Řekl/a bych, že žádná metoda není samospasitelná, každý si prostě musí najít tu svoji a vytrvat

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>

p. prof. Mráček
100%

Tady jsou výsledky z minulé hádanky! Studenty a profesory, kteří hádanku uhádli zařadíme do losování o malou cenu :) Naším dalším výhercem klíčenky je studentka Michaela Bukvaldová, kterou prosíme, aby nás kontaktovala na redakcegyby@gmail.com. Moc gratulujeme!

Téma

Kristýna Nečková

Kukátko

Kristýna Hošková

Aktuální dění

Vanda Černošek

Naši předkové

Vanda Černošek

Naděžda Afanasyeva

Myslím, tedy jsem

Zuzana Řezníčková

Valerie Klímová

InspireView

Ema Vránová

Tipy na čtení

Daniel Michlíček

Recenze

Vendula Cvrkalová

Daniela Hoření

Za kulturou

Vanda Černošek

Pojďme si zahrát

Maximilian Ostrowski

Co jsou zač?

Julie Keřkovská

Tomáš Dvořák

Je to pravda? Hádejte...

Kristýna Daňková

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Grafika

Dorian J.

Nela Bednářová

Děkujeme za přečtení

- Redakce školního časopisu